

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/308/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714203787
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2714203787.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Bratislava, Karadžičova 8, proti odporcovi: U. M., nar. XX.X.XXXX, bytom T., I. XXXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, so sídlom Košice, Park Angelinum 2, IČO: 42 326 923, zastúpeného advokátom: JUDr. Peter Masarovič, Košice, Park Angelinum 2, o zaplatenie 503,25 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 7C/95/2014-106 zo dňa 19.3.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **r u š í** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zamietol návrh navrhovateľa, odporcovi náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľa zaviazal k povinnosti zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu na účet jeho právneho zástupcu, vedený v I., a.s., pobočka M., číslo účtu: XXXXXXXXXX/XXXX náhradu trov právneho zastúpenia v sume 85,80 Eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a) a b) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách ako i § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 8 O.s.p. a vecne tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 28.3.2013 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a navrhovateľom ako postupníkom bola na navrhovateľa postúpená pohľadávka, ktorá vznikla nepovoleným prečerpaním finančných prostriedkov na účte odporcu. Navrhovateľ vyhlásil k 30.9.2013 mimoriadnu splatnosť pohľadávky z nesplateného úveru evidovaného vo výške 626,22 Eur a zároveň vyzval odporcu na jej zaplatenie. Suma 626,22 Eur pozostávala z dlžnej istiny prečerpania 503,25 Eur, úrokov 84,17 Eur, poplatkov 38,80 Eur. Posudzovaný právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby je od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.) a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zákona č. 281/2001 Z.z.), keďže SLSP, a.s. vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a odporca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal zaplatenia sumy 503,25 Eur s príslušenstvom, ktorá suma podľa navrhovateľa predstavovala zostatok nesplateného úveru získaného povoleným prečerpaním sumy 431,52 Eur a čerpaním nad rámec povoleného prečerpania vo výške 71,73 Eur. Podľa súdu postúpením pohľadávky sa dlžníkovu postavenie nemení, najmä sa nemôže zhoršiť jeho právne postavenie. V súdnom spore navrhovateľ uzavrel dňa 28.3.2013 Zmluvu o postúpení pohľadávok s obchodnou spoločnosťou SLSP, a.s. V zmysle § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov môže banka (postupca) v

prejednávanej veci postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi (odporcovi), ak je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj napriek písomnej výzve banky. V konaní však nebolo preukázané, napriek márnemu poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p., že by obchodná spoločnosť SLSP, a.s. vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok písomne odporcu na splnenie omeškaných splátok poskytnutého úveru, táto skutočnosť nevyplývala ani z obsahu spisu. Navyše podľa navrhovateľa konečná splatnosť úveru nastala dňom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle jeho oznámenia z 1.10.2013, avšak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená už dňa 28.3.2013. Vychádzajúc z uvedených skutočností tak dospel súd k záveru, že neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky v sume 503,25 Eur z obchodnej spoločnosti SLSP, a.s. na navrhovateľa. Takéto postúpenie pohľadávky je tak neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorou je existencia písomnej výzvy banky klientovi na plnenie peňažného záväzku, s ktorou je klient v nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že návrh je potrebné zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie. O náhrade trov konania navrhovateľa a odporcu rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a vo veci plne úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko náhradu trov konania výslovne nežiadal, i keď inak by mu na ňu vzniklo právo. Súd rozhodol i o trovách konania vedľajšieho účastníka, ktorému vzhľadom na úspech odporcu, na strane, ktorého vystupoval, vznikol nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 85,80 Eur pozostávajúcich z 1-ice odmeny za úkon právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie vo výške 34,86 Eur a 2 x režijný paušál po 8,04 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ a domáhal sa ním, aby odvolací súd v zmysle § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že jeho návrhu vyhovie a prizná mu náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia a to i voči vedľajšiemu účastníkovi, ktorý má podľa § 93 ods. 4 O.s.p. rovnaké povinnosti ako účastník, na ktorého strane vystupuje. Ako odvolacie dôvody označil dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p., keď zamietnutie žalobného návrhu z dôvodu nepreukázania jeho aktívnej legitímácie nepovažuje za správne. Aktívnu vecnú legitímáciu v konaní preukázal predložením listinného dôkazu a to oznámením o postúpení pohľadávky, spolu s doručenkou, ktorým si postupca, spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., splnil povinnosť podľa § 526 Občianskeho zákonníka. Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, keď podporne poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/210/2001 zo dňa 11.6.2003. K ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách považuje za potrebné uviesť, že Zákon o bankách v tejto časti nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Účelom dotknutého ustanovenia zákona je prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť bankovú pohľadávku, čo nepochybne vyplýva zo systematického začlenenia dotknutého ustanovenia zákona, ako aj dôvodovej správy k nemu. Tu odkazuje i na právne závery vyjadrené v uznesení Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Odo/1613/2005 zo dňa 29.4.2008. Z napadnutého rozhodnutia je preukázané, že súd prvého stupňa použil nesprávny, výlučne len prísne textuálny jazykový výklad § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď okrem jazykového výkladu je nevyhnutné pri výklade právnych predpisov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na platnosť právneho úkonu brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu (pozri Nález Ústavného súdu SR z 3. júna 2008, sp. zn. I.ÚS 242/07). Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách zakladá povinnosť banke ako postupcovi pred postúpením pohľadávky písomne vyzvať klienta na zaplatenie záväzku, so zaplatením ktorého je v omeškaní. Jemu ako postupcovi pohľadávky z uvedeného ustanovenia neplynie žiadna povinnosť a preto nebol dôvod v súdnom konaní preukazovať jej splnenie. Pre prípad, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdí ako vecne správne, týmto odvolaním napáda aj výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým ho zaviazal na náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu. S týmto rozhodnutím súdu prvého stupňa nesúhlasí. Podľa jeho názoru združenie musí byť spôsobilé poskytovať kvalifikovanú právnu ochranu a pomoc spotrebiteľovi bez toho, aby muselo byť zastúpené advokátom. Združenie ako vedľajší účastník je zo svojej podstaty subjektom práva, ktorý je odborníkom na podporu a ochranu záujmov práv spotrebiteľov, z tohto dôvodu ďalšie odborné zastúpenie advokátom nie je možné charakterizovať ako účelné. Vedľajší účastník na strane odporcu neuviedol žiadne iné skutočnosti, ani právne argumenty nad rámec tých, ktoré viedli súd prvého stupňa k napadnutému rozhodnutiu a ktoré bol povinný súd prvého stupňa zistiť sám z úradnej moci. Vedľajší účastník na strane odporcu tak svojím konaním nijako neprispel k meritórnemu rozhodnutiu. Práve v prípadoch súdom ex

offo vykonávanej kontroly spotrebiteľských nárokov ako je tomu aj v prejednávanej veci, nie je možné hovoriť o účelne vynaložených trovách právneho zastúpenia. V tomto podporne odkazuje na Nález Ústavného súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. II.ÚS 78/2003 ako i na ďalšie rozhodnutie Ústavného súdu SR a špecifikované rozhodnutia Krajských súdov Slovenskej republiky. Taktiež odkazuje v tejto otázke i na zásadné uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 5/2013. Správnym procesným postupom mal súd prvého stupňa o trovách konania vo vzťahu medzi ním a vedľajším účastníkom na strane odporcu rozhodnúť podľa § 150 ods. 1 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznať. Nakoľko do konania vstúpil z vlastného podnetu vedľajší účastník na strane odporcu, týmto žiadal odvolací súd, aby na zaplatenie trov konania zaviazal odporcu a vedľajšieho účastníka na jeho strane, nakoľko podľa § 93 ods. 4 veta prvá O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, na ktorého strane vystupuje. V konaní pred súdom prvého stupňa si tak uplatňuje náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok, za zaplatený súdny poplatok za odvolanie a náhradu trov právneho zastúpenia vo vyčíslenej výške 258,24 Eur.

Odporca a ani vedľajší účastník vystupujúci na jeho strane odvolacie návrhy nepodali, k doručenému odvolaniu predložil prostredníctvom právneho zástupcu písomné vyjadrenie vedľajší účastník, v ktorom poukázal na správnosť napadnutého rozhodnutia. V rámci odvolacieho konania navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutkové či právne skutočnosti, ktoré by prvostupňovému súdu neboli známe z jeho predchádzajúcich vyjadrení. Následne odkázal na znenie § 120 ods. 1 O.s.p. s tým, že navrhovateľ zastúpený advokátom ma možnosť od vyhlásenia uznesenia, ktorým súd ukončil dokazovanie za skončené predložiť všetky dôkazy, pričom dôkazy a skutočnosti uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok § 205a O.s.p. V konaní, v ktorom prvostupňový súd ukončil dokazovanie navrhovateľ vo veci nepredložil dôkaz o tom, že by zo strany Slovenskej sporiteľne, a.s., došlo k vyhláseniu splatnosti úveru, resp. jednotlivých splátok a tento písomný prejav vôle bol zo strany Slovenskej sporiteľne, a.s., zaslaný na poštovú prepravu a doručený odporcovi a teda, že by sa dostal do faktickej dispozičnej sféry odporcu, čo je nevyhnutnou zákonnou náležitosťou na platné postúpenie pohľadávky bankovým subjektom na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Krajského súdu Prešov č.k. 6Co/119/2013 zo dňa 29.5.2014, ako aj na rozsudok Okresného súdu Svidník č.k. 5C/37/2014 zo dňa 24.10.2014. Navrhovateľ v konaní nepredložil písomný dôkaz o existencii konkretizovanej výzvy, ktorou by jeho právny predchodca vyzval odporcu na okamžité splatenie úveru a logicky teda nebol schopný v konaní preukázať ani zaslanie takejto výzvy na poštovú prepravu a jej doručenie odporcovi. Oznámenie banky adresované odporcovi o postúpení pohľadávky na navrhovateľa takýmto dôkazom nie je vzhľadom na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Takýmto dôkazom ako prvostupňový súd správne konštatuje, rozhodne nie je ani navrhovateľom predložené oznámenie o začatí výkonu mandátnej činnosti na základe mandátnej zmluvy zo dňa 23.11.2011, ktoré naopak paradoxne v neprospech navrhovateľa dokazuje, že zmluvný vzťah medzi zmluvnými stranami ukončený nebol. Ak teda navrhovateľ v konaní v spolupráci s jeho právnym predchodcom Slovenskou sporiteľňou, a.s., nepredložil vyššie uvedený dôkaz, nejde ako sa to snaží navrhovateľ v jeho odvolaní presadiť o chybný gramatický výklad Zákona o bankách zo strany prvostupňového súdu, ale o neplatný právny úkon vo vzťahu k postúpeniu pohľadávky ako bolo v rozsudku súdom konštatované, ktorý teda nemôže vyvolať právne účinky. Vo vzťahu k účelnosti trov právneho zastúpenia poukazuje na čl. 47 Ústavy SR a ust. § 93 ods. 4 O.s.p. a tiež na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/219/2012 zo dňa 31.7.2013. Zároveň poukazuje i na skutočnosť, že i navrhovateľ v zastúpení svojho advokáta si v tomto konaní uplatnil už v samotnom žalobnom návrhu nárok na náhradu trov právneho zastúpenia a pokladal vyčíslenú náhradu svojich trov za odôvodnenú a to aj napriek tomu, že jeho žalobný návrh bol jedným z mnohých jeho totožných návrhov, ktoré majú formulárový charakter. Navrhovateľ vo vzťahu k primeranosti a efektivite trov konania, ktorých si je evidentne ako vyplýva z jeho odvolania vedomý, zrejme pozabudol poznamenať, že sám si v danej veci uplatnil voči odporcovi spotrebiteľovi trovy konania v zastúpení advokátom, pričom hodnota jeho podaní vo forme formulárových žalôb je značne pochybná vo vzťahu k časovej a odbornej náročnosti ním uplatnených trov právneho zastúpenia. Tu vedľajší účastník poukázal i na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09, Nález Ústavného súdu ČR II.ÚS 2257/08, uznesenie Krajského súdu Košice č.k. 1Co/5/2013-68 zo dňa 26.2.2013 ako na ďalšie rozhodnutia, keď nadväzujúc na uvedené považuje rozsudok prvostupňového súdu za rozhodnutie, ktoré vychádza zo správneho skutkového a právneho posúdenia veci. Zároveň si uplatnil i náhradu trov odvolacieho konania v sume 43,25 Eur podľa predloženého písomného vyčíslenia. V prípade, že odvolací súd sa nestotožní s jeho právnou argumentáciou, žiada ho v súlade s § 150 ods. 1 O.s.p., aby navrhovateľovi trovy odvolacieho

konania nepriznal a to so zreteľom na dôvody osobitného zreteľa spočívajúce v povahe uplatneného nároku a okolnosťami konkrétneho prípadu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok s použitím § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Jednou z odvolacích námietok navrhovateľa, pritom však zásadnou bolo namietanie, že prvostupňový súd nesprávne posúdil jeho povinnosť ako postupníka preukazovať v konaní splnenie povinnosti postupcu (banky) podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách a to písomne vyzvať odporcu ako klienta na zaplatenie záväzku, so zaplatením ktorého je v omeškaní, ešte pred postúpením pohľadávky.

Spravodlivým prejednaním veci je také súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa nálezu Ústavného súdu I.ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Odvolací súd ďalej poukazuje i na to, že obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práv na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Konanie pred súdom pritom musí zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair proces). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Občiansky súdny poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich.

V občianskom súdnom konaní sa uplatňuje zásada prejednávacia, ktorá je vyjadrená v § 101 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby bol dosiahnutý účel konania predovšetkým tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Ust. § 120 ods. 1 O.s.p. určuje, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastníci nesú tzv. bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné; neunesenie týchto bremien vedie k vydaniu nepriaznivého rozhodnutia vo veci.

Ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, prihliada súd i bez návrhu, avšak len v prípade, že vyjdú v konaní najavo. V danom prípade súd prvého stupňa prihliadal na skutočnosti tvrdené vedľajším účastníkom na strane odporcu, teda na skutočnosti, ktoré v konaní pred súdom prvého stupňa vyšli najavo a týkali sa absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi navrhovateľom a jeho právnym predchodcom.

Preto pokiaľ súd prvého stupňa zamietol navrhovateľovi návrh preto, že nepreukázal, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dĺžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní, čo je podľa súdu predpokladom platnosti postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., tu zrejme i v spojení s §

525 Občianskeho zákonníka (rozpor postúpenia s § 525 Občianskeho zákonníka), čo malo za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, ku ktorej prihladal súd z úradnej povinnosti a to bez toho, aby takýto dôkaz súd vykonal sám, dopytom na postupcu (banku), týmto nesprávnym postupom zaťažil konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

To znamená, že ak súd prihladal v danom prípade z úradnej povinnosti k absolútnej neplatnosti právneho úkonu (rozpor postúpenia s § 525 Občianskeho zákonníka), bol povinný sám zisťovať okolnosti rozhodné pre takéto posúdenie. Preto založenie rozhodnutia súdom na tom, že navrhovateľ nedokázal, že pred postúpením pohľadávky banka (postupca) klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku, je skutočne nepostačujúce na to, aby bez ďalšieho konštatoval absolútnu neplatnosť postúpenia a tým uzavrel nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa v konaní.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O.s.p. viazaný, opätovne vec prejednať za stavu dodržania postupu opísaného vyššie, ktorého nedostatok spôsobil aj nutnosť zrušenia jeho rozsudku a až potom opätovne rozhodnúť o veci (tu potom s potrebou vysporiadania sa i s ďalšou odvolacou argumentáciou navrhovateľa z jeho odvolania, predovšetkým tou, ktorá zakladala nesprávny výklad § 92 ods. 8 Zákona o bankách súdom prvého stupňa a tým nesprávne podmieňovanie podmienok v ňom uvedených na platnosť postúpenia bankovej pohľadávky) i o trovách konania prvostupňového i odvolacieho (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.